

Brad Thor

Terugslag

Karakter Uitgevers B.V.

Oblast Moermansk
Rusland

Net als alles in Rusland was het transportvliegtuig buitengewoon slecht onderhouden. Jarenlang waren de afgeschreven en versleten onderdelen vervangen door spullen die nog slechter waren. Scheuren waren met epoxy opgevuld en lekke leidingen en openliggende bedradingen waren met tape gerepareerd. Dat het toestel op een gegeven moment zou neerstorten was niet te vermijden.

De linkermotor maakte een hels kabaal, alsof er een hoefijzer in een wasdroger werd rondgedraaid. De piloot had gas teruggenomen, maar het kabaal was er alleen maar erger op geworden.

Samen met de tweede piloot had hij het instrumentarium gecontroleerd om te kijken wat er aan de hand zou kunnen zijn, maar dat had niets opgeleverd. Alles, inclusief de luchtdruk in de cabine, leek in orde te zijn.

Maar van het ene op het andere moment kwam er rook in het toestel. Een paar seconden later viel de linkermotor uit, gevolgd door de rechter.

Terwijl de piloot bezig was de motoren aan de gang te krijgen, ontplofte de rechtermotor. Hij zag dat de temperatuur van het uitlaatgas omhoogschoot en gaf de tweede piloot onmiddellijk de opdracht om de brandblusser in te schakelen. Ze moesten zien te voorkomen dat de brand zich uitbreidde naar de rest van het toestel, ook als dat betekende dat ze de rechtermotor definitief moesten uitschakelen.

De tweede piloot activeerde het blussysteem, zoals hem was opgedragen, maar toen deed zich een nieuw probleem voor. De linkermotor, die de piloot weer aan de gang had gekregen, produceerde te weinig stuwkracht. Ze daalden met een snelheid van meer dan duizend voet per minuut. De piloot probeerde boven het geraas van het alarm in de cockpit een noodoproep te versturen.

Ze vlogen in slecht weer boven een van de meest afgelegen en onherbergzame gebieden van het land. Weinig kans dat iemand de oproep zou ontvangen.

De piloot kreeg niet eens de kans om zijn noodoproep te herhalen, want de boordelektronica en de stroomvoorziening vielen uit.

Nadat de piloot had geprobeerd de APU, de hulpmotor, aan te zetten, liet hij de bemanning weten dat ze zich op het ergste moesten voorbereiden. Ze stortten neer. Met een bloedvaart.

Al die risico's die we hebben gelopen, dacht hij, alle gevaren die we hebben moeten trotseren, en dat alleen om één vent af te leveren, de man die achter in het toestel als een beest zat vastgeketend.

Russische commando's hadden hem met een kap over zijn hoofd aan boord gebracht. Niemand had zijn gezicht te zien gekregen. De bemanning ging ervan uit dat hij een of andere crimineel was, misschien zelfs een terrorist. Er was hun verteld dat hij gevaarlijk was. Onder geen beding mochten ze met de gevangene in gesprek gaan of zich bij hem in de buurt wagen.

Maar toen wisten ze nog niet dat het vliegtuig zou neerstorten.

De loadmaster haastte zich naar de achterkant van het toestel en sprak de forsgebouwde Spetsnaz-commando aan die het dichtst bij de gevangene zat.

'Je moet hem een zuurstofmasker opdoen,' zei hij in het Russisch.

De militair, die zelf al een masker had opgedaan, keek naar de gevangene, die nog steeds een kap over zijn hoofd had. Hij verlegde het machinepistool dat op zijn schoot lag en schudde zijn hoofd.

'Njet,' zei hij. *Nee.*

De ervaren loadmaster van de Russische luchtmacht vervoerde wel vaker leden van speciale elite-eenheden. Hij was er wel aan gewend dat ze soms niet meteen deden wat je wilde.

'Het is geen vraag,' zei hij. 'Het is een bevel.'

De commando keek opzij naar de inlichtingenofficier die een eindje verderop zat.

Het vliegtuig verloor hoogte. Er kwam steeds meer rook in de cabine. De officier knikte. *Doe het maar.*

De soldaat strekte zijn arm, griste de kap van het hoofd van de gevan-

gene en deed hem een zuurstofmasker voor. Toen trok hij de kap weer over diens hoofd en leunde tevreden achterover.

‘Maak zijn armen los, zodat hij zich kan beschermen tegen de klap als we neerkomen,’ vervolgde de loadmaster. Veel bewegingsvrijheid zou de gevangene daarmee niet krijgen, maar als ze neerstortten, kon dat net het verschil tussen leven en dood uitmaken. Ze wisten niet wat de onbekende op zijn kerfstok had, maar hij verdiende het niet om te sterven, althans niet op zo’n manier.

Ontstemd keek de soldaat weer opzij naar de inlichtingenofficier. Weer knikte die.

De Spetsnaz haalde een sleutelbos tevoorschijn, boog zich naar de gevangene toe en maakte de handboeien los waarmee de man aan de ketting om zijn middel had vastgezet. Hij pakte zijn armen en zette ze tegen de stoel die voor hem stond.

‘Zijn voeten ook,’ commandeerde de loadmaster. ‘Anders kan hij in geval van nood geen kant op.’

Nog voordat de commando een derde keer opzijkte, nam de inlichtingenofficier het woord.

‘Alleen met een van ons erbij mag die vent het toestel verlaten,’ zei hij vanachter zijn zuurstofmasker.

De loadmaster gaf het op. Hij had gedaan wat hij kon en hij wist dat het geen zin had om nog langer aan te dringen. Ze hadden geen tijd meer.

‘Zorg dat alle wapens vergrendeld zijn,’ zei hij. Hij draaide zich om en wilde weer op zijn klapstoeltje gaan zitten, toen het vliegtuig plotseling begon te trillen. De neus dook omlaag. De loadmaster ging snel naar de dichtstbijzijnde stoel en deed zijn gordel om. Alles wat niet vastzat, vloog als een raket door de cabine.

Doordat het instrumentarium was uitgevallen en het zicht nihil was, konden ze zich nergens op oriënteren. De piloot en zijn collega probeerden het toestel koortsachtig onder controle te krijgen.

Op een hoogte van vijftienhonderd voet slaagden de piloten erin het toestel recht te trekken. Maar doordat de enig overgebleven motor te weinig vermogen leverde, verloren ze nog steeds hoogte. Ze moesten een plek zien te vinden om te landen.

De piloot tuurde in het duister en zag dat ze over een dichtbegroeid

bos vlogen. Verderop was een open plek. Het zou een veld of een dichtgevroren meer kunnen zijn. Het enige wat hij in elk geval met zekerheid kon zeggen was dat er geen bomen stonden.

‘Daar,’ zei de piloot.

‘Te weinig ruimte. Niet lang genoeg.’

‘Daar gaan we landen,’ zei de piloot vastberaden. ‘Klap het landingsgestel uit. *Prepare for impact.*’

De tweede piloot deed wat hem was opgedragen en schakelde het noodstelsel in om het landingsgestel uit te klappen. Nu de stroom was uitgevallen, kon hij geen gebruikmaken van het luidsprekersysteem om berichten door te geven. Hij draaide zich om en schreeuwde naar achteren: ‘*Brace! Brace! Brace!*’

Dat werd opgepikt door de loadmaster, die in het Russisch begon te roepen: ‘Hou je hoofd laag! Zo blijven zitten! Hou je hoofd laag! Zo blijven zitten!’

Op een hoogte van slechts een paar honderd voet trok de piloot de stuurknuppel naar achteren om de neus van het toestel op te trekken en vaart te minderen, maar hij had de afstand verkeerd ingeschat.

De buik van het vliegtuig raakte de toppen van de besneeuwde hoge bomen. Het linker landingsgestel brak af en het rechter daarna ook.

Vlak voordat ze bij de open plek waren, brak een van de vleugeltips af, waardoor het vliegtuig abrupt een rol maakte.

*Governors Island
Lake Winnepesaukee
Gilford, New Hampshire*

Hoofdinspecteur Tom Tullis had in de loop der jaren heel wat lijken gezien.

Maar nog nooit zoveel tegelijk op één plaats delict.

In het zomerseizoen trok de toeristische trekpleister Gilford soms wel twintigduizend bezoekers. Buiten het seizoen, zoals nu, bedroeg het inwoneraantal niet meer dan drieënzeventighonderd. Maar hoe dan ook, vier lijken waren er vier te veel.

De kortgeknipte rechercheur haalde zijn mobieltje tevoorschijn en stuurde zijn vrouw een berichtje. Ze hadden afgesproken samen te gaan lunchen. Dat ging nu niet. Hij appte haar dat ze ook maar niet voor het avondeten op hem moest wachten. Het zou laat worden.

Hij hing zijn telefoon weer aan zijn riem en richtte zijn aandacht op de lichamen die waren aangetroffen. Twee mannen en twee vrouwen. Ze waren alle vier door kogels om het leven gekomen, in het hoofd, in de borst, of beide. Een snelle blik op de ongeschonden muren en ramen deed vermoeden dat geen van de kogels zijn doel had gemist. De schutter moest dus een beroeps zijn.

Het was interessant om te constateren dat drie van de vier slachtoffers gewapend waren. Een van de vrouwen had een Sig Sauer P365 in haar tasje, de andere een Glock 17 in haar aktetas. Een van de mannen droeg een Heckler & Koch op zijn heup. Geen van hen had zijn wapen gebruikt. Daaruit trok Tullis de conclusie dat de moordenaar geen onbekende van de slachtoffers was geweest, of dat ze waren overrompeld. Gezien de identiteit van de slachtoffers leek het hem sterk dat dat laatste het geval was.

De vrouw met de Sig Sauer had identiteitspapieren bij zich, waaruit bleek dat ze als rechercheur in Boston had gewerkt en als zodanig gerechtigd was een wapen te dragen. De vrouw met de Glock had niet zo'n vergunning, maar in de staat New Hampshire, waarvan het officiële motto 'Live Free or Die' luidde, was het elke burger toegestaan een wapen in bezit te hebben. Niet dat het haar ooit moeite zou kosten om aan een wapen te komen. Toen Tullis had gezien welke naam er op haar rijbewijs stond, wist hij onmiddellijk wie ze was. De kranten hadden er vol van gestaan toen de president haar had benoemd tot onderdirecteur van de CIA.

De man met de Heckler & Koch had identiteitspapieren waaruit bleek dat hij voor de Amerikaanse marine werkte.

De rechercheur was benieuwd wat de drie hier te zoeken hadden. En door wie ze waren geliquideerd.

Hij vermoedde dat de sleutel tot dat mysterie bij het vierde slachtoffer lag.

In het aangrenzende kamertje stond een ziekenhuisbed en een grote tv. In bed lag een man die naar schatting zo'n tachtig jaar was. Hij had een kogel tussen zijn ogen gekregen en was het enige slachtoffer dat nog niet door Tullis en zijn team was geïdentificeerd. De hoofdinspecteur moest een paar knopen doorhakken.

Aan de loodgrijze kleur van de lichamen te oordelen waren de slachtoffers al minstens twee dagen dood. Als ze niet snel waren, zou er geen spoor meer van de dader te vinden zijn.

Tullis was ervaren genoeg om te weten dat het belangrijk was om alles volgens het boekje te doen. Niet alleen het huis maar ook het terrein eromheen moest worden afgezet.

Voor de zekerheid besloot hij ook de brug te laten afsluiten, de enige verbinding tussen het zeventig hectare grote Governors Island en het vasteland. Daarnaast verzocht hij de waterpolitie om de oevers in de gaten te houden.

Dit was niet zomaar een zaak waarin een echtgenoot zijn vrouw en de klusjesman overhoop had geschoten en vervolgens zichzelf van kant had gemaakt. En het was ook geen uit de hand gelopen drugsdeal. Hier was veel meer aan de hand, echt zo'n zaak waar geen enkele stad op zat

te wachten, vooral niet een stad als Gilford, die van het toerisme leefde.

Tullis pakte de portofoon en gaf de meldkamer opdracht om zoveel mogelijk mankracht te sturen. Ook moesten alle beschikbare agenten worden opgetrommeld die geen dienst hadden. Ze konden alle versterking gebruiken die ze konden krijgen.

De volgende stap was om de officier van justitie in Concord te bellen. In overeenstemming met het protocol zou een team Zware Criminaliteit worden geformeerd om de zaak te onderzoeken. Maar voordat hij dat telefoontje pleegde, besloot hij eerst iemand anders te bellen.

Dat zou hij normaal gesproken niet hebben gedaan. Sterker nog, daarmee ging Tullis zijn boekje ver te buiten.

Maar als hij Gilford en de hardwerkende inwoners op die manier een dienst kon bewijzen, had hij er geen moeite mee de regels naar zijn hand te zetten.